

Sat Chit Anand #11

Elk levend wezen zal vroeg of laat een God worden.

27 november 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho, waarom is communiceren zo moeilijk, vooral tussen geliefden?

Premda, communiceren op zich is al moeilijk. Natuurlijk zal het nog moeilijker zijn tussen geliefden. Maar eerst moet je de algemene moeilijkheid van het communiceren begrijpen. Elke mind is geconditioneerd door andere ouders, andere leerkrachten. Het is vanuit zichzelf al een andere wereld. En als twee minds proberen te communiceren, zover het de gewone wereldse dingen betreft, is er geen moeilijkheid. Maar op het moment dat het zich voorbij de dingen in de wereld naar opvattingen begint te bewegen, gaat communicatie steeds moeilijker worden.

Bijvoorbeeld, Gautama Boeddha heeft geen God in zijn filosofie. Hij staat zelfs nog veel verder van God af dan Friedrich Nietzsche. Friedrich Nietzsche verkondigt tenminste nog dat God dood is. De implicatie is duidelijk dat hij ooit in leven was, nu is hij dood. Gautama Boeddha spreekt helemaal niet over God. Het is zo irrelevant dat hij geen enkele aandacht aan het onderwerp wijdt.

Voor een Christen, of een Hindoe, of voor een Mohammedaan is het onmogelijk aan een religie te denken zonder God. God is het centrum van de meeste religies. Slechts drie religies zijn er zonder God. Een is van Gautama Boeddha, een ander van Mahavira en de derde is van Lao Tzu.

Toen Christelijke missionarissen voor de eerste keer in contact kwamen met Boeddhistische geschriften konden ze gewoon het idee niet bevatten dat er een religie kon bestaan zonder een God. Wat voor soort religie kan het zijn als er geen God is? Hoe zul je kunnen gaan bidden? Tegen wie? Wie zal zijn profeten sturen en zijn eniggeboren zoon? Wie zal er redders voor jou gaan sturen? Wie zal er gaan oordelen of je naar de hel of de hemel gezonden moet worden? God geschrapt, dan zijn hemel en hel ook geschrapt. God gewist, straf en beloning zij ook uitgewist. God weg en het hele idee van oordelen is verdwenen.

Dan is er geen zonde, en geen deugd. Wie zal het beslissen? En ze waren zelfs nog meer verbaasd dat Gautama Boeddha bij zijn discipelen en nu zelfs ook bij hen die niet zijn discipelen zijn als Bhagwan Gautama Boeddha bekend staat. Bhagwan betekent immers God. Dit maakte het nog raadselachtiger. Gautama Boeddha gelooft niet in enige God. Hoe kan hij dan zijn discipelen toestaan hem als Bhagwan aan te spreken? Hetzelfde is de situatie in het Jainisme. Zij zijn zelfs nog duidelijker over de afwezigheid van God.

Boeddha gaat gewoon aan het hele onderwerp voorbij. Het is geen enkele beschouwing waard. Jainisme laat het hier niet bij, want er is een gevaar dat het hele idee weer opkomt als Mahavira er eenmaal niet meer is. Hij wenst het duidelijk te laten zijn dat er geen God is, dat er nooit enige God is geweest en dat er geen schepping is omdat er geen schepper is. Het is een zich ontwikkelende wereld. Wat Charles Darwin tweeduizend jaar later vond was Mahavira al bekend dat er geen schepping is.

Het is een zich ontvouwende wereld. Ze is hier altijd geweest en zal hier altijd zijn. Het hele idee van schepping en een schepper is gewoon idioot. Mahavira was erg strikt; hij wilde niet dat God in enige vormomming tevoorschijn zou komen als hijzelf er niet meer was omdat mensen er een bepaalde onbewuste hunkering naar hebben. Het geeft de mensen een soort valse troost. De valse troost te vermijden is absoluut noodzakelijk als je echte vertroosting wilt vinden. Als je waarachtig vrede met het bestaan wilt kennen, dan moet al wat vals is en op geloof is gebaseerd uit de weg worden geruimd. Maar opnieuw het probleem – de volgelingen van Mahavira spraken hem aan als Bhagwan. Nu wordt communicatie moeilijk, want Bhagwan heeft een totaal andere betekenis voor Boeddhisten en Jainas, dan voor de Hindoes, Mohammedanen, Christenen en Joden. Hun hele opvatting ontwikkelt zich op een totaal andere manier.

Voor de religies die God- gecentreerd zijn komt God in het begin, voor alles. Hij creëert de wereld en niemand maakt zich druk waar hij vandaan komt. Als er helemaal geen wereld was, hoe kon hij dan wel bestaan en waar? Er moet een klein eiland geweest zijn, of een wolk – iets. God kan niet in niets bestaan, en als God in niets kan bestaan, wat is dan het probleem? Waarom hem onnodig erbij gebracht? Het bestaan is perfect goed, autonoom, niet afhankelijk van een despoot die je God noemt. Volgens hen die niet geloven is hij grillig, want hij bleef een eeuwigheid gewoon stil. Wat was hij aan het doen? Roken? Nam hij drugs? Of gewoon aan het dromen? Slapen? In een coma? Wat is de situatie? – want volgens de Christenen schiep hij de wereld pas zesduizend jaar geleden. En zesduizend jaar is zo'n stom idee want India heeft geschriften die veel ouder zijn dan de Christelijke God. De Rigveda volgens de Hindoe geleerden – en ik ondersteun hen op dat punt... ik vind de Rigveda niet iets groots, misschien is twee procent ervan wel mooi en spiritueel, achtennegentig procent is eenvoudig troep. Dus ik ben het niet eens met hun idee dat Rigveda geschreven is door God, maar ik ben het zeker eens dat de Rigveda negentigduizend jaar oud is, omdat het bewijs en getuigenis ervan intrinsiek zijn.

Negentigduizend jaar geleden vond er een bepaalde stand van de sterren plaats, die nadien niet meer heeft plaats gevonden. Die sterrenbeelden zijn in de Rigveda beschreven in absoluut en perfect detail. Dit nu is een sterrenkundig argument dat onweerlegbaar is. Je kunt helemaal niets doen. De hele sterrenkunde ondersteunt het – dit soort sterrenbeeld heeft zich voorgedaan. Ook volgens hun metingen gebeurde dit negentigduizend jaar geleden en ook volgens de Hindoe geleerden vond het negentigduizend jaar geleden plaats. En omdat het zo gedetailleerd is beschreven kun je niet zeggen dat Rigveda, zoals Christenen denken, slechts drieduizend of op zijn hoogst vijfduizend jaar geleden werd geschreven. Mensen die de Rigveda vijfduizend jaar geleden schreven kunnen op geen enkele manier iets beschrijven wat vijftigduizend jaar ervoor gebeurde. Er was geen sterrenkundige technologie in hun handen, en hoe dan ook was er iemand nodig om het zich te herinneren. En wie gaat vijftigduizend jaar iets onthouden? Denk gewoon eens hoe lang jij je iets kunt herinneren. Je vader, je grootvader, misschien je overgrootvader... daaraan voorbij wordt het vaag. Het is niet dat de wereld begon met jouw overgrootvader enkel omdat jij niet verder kunt herinneren.

Deze religies – Hindoeïsme, Judaïsme, Mohammedanisme, Christendom – zijn allen God-georiënteerd. Zij geloven dat God de wereld schiep. Feitelijk geloven zij in het idee van schepping. En schepping vraagt natuurlijk om een schepper. Maar de hele wetenschappelijke benadering bewijst gewoon het tegendeel. Het is geen schepping. Schepping impliceert voltooiing. Dat is wat de Bijbel zegt. In zes dagen schiep God de wereld in zijn perfectie, en op de zevende dag rustte hij en niemand weet wat er met hem gebeurde. Waar ging hij naar toe? Omdat de wereld perfect was, had men hem niet meer nodig.

Evolutie houdt in dat de wereld nooit perfect is: ze probeert perfect te zijn. Ze is zich aan het ontplooiën. Schepping is iets dood; alles is tot een volledig eindpunt gebracht. Dat is een erg dood idee over het bestaan.

Het bestaan is een constante stroming naar hogere wezens, hoger bewustzijn. God heeft zeker Gautama Boeddha niet gecreëerd. En je kunt niet zeggen dat Adam en Eva hetzelfde bewustzijn bezaten en hetzelfde satchitanand als Gautama Boeddha. Gautama Boeddha is een zeer ontplooid wezen en de evolutie gaat door zonder dat een God het regelt. Het bestaan wordt door het Boeddhisme, Jainisme en Taoïsme als autonoom en eeuwig geaccepteerd. Dat lijkt betekenisvol. Maar God is compleet verwijderd.

En de Christenen die de Boeddhistische geschriften vertaalden waren bezorgd waarom Boeddha zijn discipelen niet verhinderde hem Bhagwan te noemen. Ze konden niet begrijpen dat in het Boeddhisme Bhagwan een totaal andere betekenis heeft, Het betekent de Gezegende. Dit is ook zo in het Jainisme. Op God georiënteerde religies hebben hun God in het begin en dan wordt er verder geen spoor meer van die God gevonden. Atheïsten hebben hem uitgedaagd, maar hij schijnt of doof of misschien heeft Nietzsche gelijk dat hij dood is. Of misschien heeft Gautama Boeddha gelijk dat hij nooit bestaan heeft. Wie kan het bewijs leveren?

Een grote atheïst, Edmund Burke had iets erg eenvoudigs gevraagd. Een grote vergadering van een atheïstische vereniging toesprekend, zei hij: "Als God bestaat zal ik vijf minuten wachten" –en hij keek op zijn horloge – "en ik vraag niet of hij iets groots doet zoals hij voor Mozes deed" – hij scheidde de zee in tweeën en gaf Mozes en zijn volgelingen zo een weg om door de zee te gaan terwijl het water aan twee kanten hoog oprees. Geen muren, enkel water. Een dal mijlen diep en aan beiden zijden water wat op zichzelf stond. Hij zei: "Ik wil hem niet zoveel moeite geven. Alles wat ik wil is dat hij mijn horloge vijf minuten laat stoppen en ik zal geloven." En God kon zelfs dat niet. Atheïsten hebben voortdurend God uitgedaagd, maar geen antwoord. In feite heeft hij zijn adres niet voor ons achtergelaten. Zelfs als je een brief zou willen schrijven gaat dat niet. Zij, die de hele hypothese van God als nonsens beschouwen, vinden gebeden erg kinderachtig. Tegen wie heb je het? Waar is hij? Je hebt hem niet gezien. Je kent niemand die hem gezien heeft.

In het Jainisme en Boeddhisme komt God aan het eind van de evolutie, en dat is een meer zinvolle betekenis. Dan is er niet een enkele God. Dat is ook van betekenis om te onthouden, dat een enkele God wel een dictator moet worden. En de wereld kan niet echt vrij zijn onder een dictator – een Jozef Stalin, Adolf Hitler, Ronald Reagan. En God is niet door jou gekozen. Jullie zijn gewoon poppetjes in zijn handen. Zoals hij je uit de aarde schiep kan hij je op een dag met een bulldozer weer terug de aarde in duwen. Er is geen hoger gerechtshof. Het hele idee van de schepping is grillig. Het Boeddhisme zegt dat elk levend wezen op weg is een God te worden. God is de ultieme evolutie van bewustzijn. Vandaar dat Boeddha zijn discipelen niet verhinderde hem als Bhagwan aan te spreken. Mahavira deed dat evenmin. Zij zijn Bhagwan, maar hun betekenis is totaal verschillend. Zij zijn niet de scheppers van de wereld; zij claimen geen enkel dom, belachelijk idee; ze zijn erg oprecht. Ze zeggen eenvoudig dat bewustzijn zich ontplooit van dier naar mens, van mens naar God. Dus elk levend wezen zal op een dag God worden. De hele wereld zal vol Goden zijn. En dit lijkt meer wetenschappelijk te zijn ... alleen een kluizenaar God, en het bestaan zal er zo arm uitzien. En deze alleen zijnde God, wat zal hij doen? Marijuana? Hashish? Of kaarten met de Heilige Geest? Wat gaat hij doen van eeuwigheid tot eeuwigheid? Maar dit is hoe communicatie moeilijk wordt. De Hindoe kranten in India schrijven mijn naam nooit als Bhagwan. Dat is taboe, want Bhagwan betekent 'een die de wereld heeft geschapen.' Ik ben absoluut niet zo gek om deze wereld te scheppen.

De Christenen zullen bezorgd zijn ... Toen ik in mijn eerste gevangenis was in Amerika, deelde ik een cel met een crimineel die daar al veel jaren was. Ik was verbaasd ... Ik lag daar en rustte -- wat kun je daar anders doen? Maar die man stond op – hij had zijn Bijbel en hij legde de Bijbel op het bed, zat op de grond, legde zijn hoofd op de bijbel en bad tot God. Zijn naam was Bobby.

Dus op een dag tikte ik hem aan en zei, "Bobby, wat ben je aan het doen? Als je zo'n goede Christen bent, zou je niet in de gevangenis zijn. Je hebt vermoord, en je dacht nooit aan God, of aan de Bijbel en dat alles. En God kan niet helpen, want vier jaar lang ben je aan het bidden ... en heb je ooit binnenin de Bijbel gekeken? Gewoon je hoofd op de Bijbel leggen, zal de Bijbel niet in je hoofd brengen. Het is niet iets wat kruipt, het zijn gewoon dode woorden."

Hij was erg geschokt. En hij zei: "Ik wil u ook iets vragen. Toen ik hoorde dat u Bhagwan genoemd werd, was ik erg verbaasd. U heeft zeker de wereld niet geschapen." Ik zei: "Als ik de wereld had geschapen, zou jij er niet in geweest zijn. Jij bent genoeg bewijs dat ik de wereld niet heb gecreëerd." Hij was erg geschokt. Hij zei: "U lijkt een erg vreemd iemand te zijn." Ik zei: "God moet een vreemd iemand zijn. En jij bent dom, Bobby. Ik zit hier en jij legt je hoofd op een doods boek. Keer je naar mij." Hij zei, "Maar u bent geen Christen." Ik zei: "Ik ben een God. Ben je geïnteresseerd in God, of in een Christelijke God?" Hij zei: "U komt met problemen aan waaraan ik nog nooit gedacht heb. Ja, het is waar, ik ben in God geïnteresseerd, maar als u God bent waarom zit u dan in de gevangenis?" Ik zei: "Dit is niets, Bobby. Wie was Jezus Christus?"

Hij zei, "Hij was God – God's enige zoon." En ik zei, "Als hij gekruisigd kan worden, wat is dan het probleem dat ik in de gevangenis zit? Jouw Christelijke God zou ook in de gevangenis zijn. Omdat hij nog niet is gevonden, is hij buiten de gevangenis." Hij zei: "Dat lijkt wel logisch, want Jezus Christus

werd gekruisigd.” Hij werd aardig, erg vriendelijk. Net drie of vier dagen geleden ontving ik een brief van een andere gevangenis. Bobby was naar een andere gevangenis verhuisd. Hij vertelde zijn nieuwe celmaat over mij, en zei hem, “Schrijf een brief naar Bhagwan en zeg hem dat arme Bobby hem herinnert.” Hij zei ook, “Bhagwan zal mijn naam vergeten zijn, maar hij heeft compleet al mijn geloof vernietigd. Gewoon vijf dagen met hem zijn was genoeg.”

God schiep de wereld in zes dagen: Bobby was in vijf dagen klaar, want ik legde hem dit eenvoudige feit uit dat “God de uiteindelijke evolutie is. Bobby, op een dag zul jij een God zijn. Maar het zal niet door middel van gebed gebeuren.”

De religies die in God geloven moeten wel in gebed geloven. Daarom heeft meditatie zich in het Westen nooit ontwikkeld. Alleen religies die niet in God geloven hebben meditatie ontwikkeld. Omdat God ergens daarbuiten is moet je bidden, je hangt van hem af. Als hij luistert, goed, als hij niet luistert, wat kun je eraan doen? Meditatie is ontwikkeld door hen wiens God van binnen is. Dat is waar ik mensen als Jezus Christus tegenstrijdig vind. Aan de ene kant zegt hij, “Het Koninkrijk Gods is binnen in je.” En dan bidt hij elke dag tot een God daar ergens boven in het luchtruim. Dit is een eenvoudige tegenspraak die op geen enkele manier uitgelegd kan worden. Als God binnenin is, dan is meditatie de weg, niet gebed. Gebed tot wie? Tot jezelf.

Meditatie is de enige weg om dieper in je bewustzijn te gaan en de goddelijkheid te vinden die ik sat chit anand noem.

Dus als een Boeddhist of een Jaina met een Hindoe of Christen spreekt, als zij het woord God noemen, zal er in het geheel geen communicatie zijn. De Christen zal één ding horen: hij zal over de God horen die de wereld zesduizend en twee jaar geleden schiep, op de eerste januari, natuurlijk op een maandag – want hij kan niet middenin de kalender creëren. Er was geen kalender voordat hij de wereld creëerde. De kalender begint met de wereld. Je kunt geen kalender hebben als er geen universum is.

Waar wil je hem hangen. Eenvoudige problemen. Waar wil je hem drukken? Dus Christenen zeggen niet januari, de eerste, maandag, ik zeg het. Maar als hij ooit de wereld heeft geschapen, moet hij op dezelfde tijd de kalender geschapen hebben

Zodra de Christen aan God denkt, zal hij onmiddellijk denken aan dit hele gebeuren wat als een rij in zijn hoofd zit. Als een Boeddhist Bhagwan zegt, is er geen kwestie van creatie. Hij kijkt niet om, hij kijkt niet in het verleden, hij kijkt vooruit. Hij kijkt vooruit naar ieders evolutie, naar de ultieme bloei van bewustzijn, waarheid en gelukzaligheid. Elk levend wezen zal vroeg of laat een God worden. Op een dag zal de hele existentie vol Goden zijn. En dat zal de ultieme evolutie zijn.

Hoe te communiceren? Ten aanzien van elk woord heb je wel andere meningen, vooroordelen, condities. De woorden zijn hetzelfde, maar op het moment dat je ze uitspreekt, en de ander hoort ze, hoort hij niet dezelfde betekenis, hij hoort een andere betekenis. Natuurlijk is het woord hetzelfde, maar het woord brengt een totaal andere betekenis teweeg. Dus als jouw communiceren hogere dingen betreft is het nog moeilijker, bijna onmogelijk.

Zover het geliefden aangaat, Premda, zij hebben nog meer moeilijkheid met communiceren, want de vrouwelijke mind functioneert anders, en de mannelijke mind functioneert anders. En de man is door de maatschappij op een andere manier geconditioneerd dan de vrouw is geconditioneerd. En beiden moeten vierentwintig uur samenleven. Het wordt zwaar. Het wordt zwaar, omdat wat de man zegt, door de vrouw als iets anders wordt verstaan. De vrouw is niet erg in het hoofd, ze is meer in het hart: de man is veel meer in het hoofd. Dat creëert een grote ongelijkheid.

De man is perfect goed in argumenten ... Een man en vrouw waren aan het vechten en de man zei, “Ga zitten, wees kalm en rustig en laat ons het beargumenteren.”

De vrouw zei, “Nooit, want altijd als we iets beredeneren, ben jij de overwinnaar. Geen redeneringen! Ik ga iets kapotmaken van het meubilair, kleren verbranden, als jij het niet met me eens bent.” En de man zei, “Wacht, je hebt gelijk. Het is geen kwestie van redeneren, Want elke keer als ik zeg, ‘Wees kalm, zit rustig en laat ons het uitpraten’ ben jij de winnaar.” De vrouw heeft haar eigen argumenten:

borden stukgooien. Natuurlijk zijn het die borden die gebroken moesten worden. Ze breekt nooit de echte mooie borden. Ze slaat de man met het kussen, maar iemand met een kussen slaan is niet gewelddadig. Het is een erg geweldloos gevecht, een zacht kussen. Ze gooit dingen naar de man, maar richt nooit op hem. Ze richt hier en daar. Maar dat is genoeg om verwarring in de buurt te creëren. Dat is wat ze wil, dat de hele buurt gaat weten wat er gebeurt. Dat vernedert de echtgenoot. Hij begint kruiperig te vragen, "Vergeef me. Ik was vanaf het begin al fout. Ik wist het." Als de stelletjes eenmaal gevestigd zijn, vergeet de echtgenoot alles wat redeneren betreft. Als hij het huis binnenkomt, haalt hij eens diep adem, en bereidt zich voor op elk irrationeel ding dat kan gebeuren.

Een man zag op een uithangbord voor een restaurant geschreven, "Hier zul jij je thuis voelen." Na het gelezen te hebben, ging hij binnen. De serveerster kwam en ze vroeg, "Wat kan ik voor u doen?" Hij zei, "Breng me als eerste chappatis, maar allemaal verbrand." De serveerster kon het niet begrijpen. "Groenten zonder enig zout. Melk die niet meer goed is." Het meisje dacht, deze man schijnt niet goed bij zijn hoofd. "En kom dan hier en ga zitten zeuren." Het meisje dacht, "Een vreemde klant, maar laten we het proberen." Wat moet je anders? Ze bracht de verbrande chappatis, de groente zonder enige zout, melk die niet langer melk was, maar bijna yoghurt. En toen zei de man, Ga voor me zitten en begin te zeuren." Het meisje zei, "Wat bent u voor iemand?" Hij zei: "Wat voor iemand? Ga eens buiten kijken wat er op het bord staat voor het restaurant, 'hier zult u zich thuis voelen.' Dit is hoe ik me thuis kan voelen, anders niet, dit is wat mijn vrouw al jarenlang doet. Nu ben ik eraan gewend. Als je niet tegen me zeurt, kan ik niet eten, dan heb ik helemaal geen eetlust. Als je begint te zeuren, begin ik onmiddellijk honger te voelen."

Het is training. Met geliefden wordt het moeilijk, moeilijker dan voor gewone mensen, want de wijze waarop een vrouw tot conclusies komt is niet logisch, het is intuïtief. Maar ze hebben meestal gelijk. Logica kan falen, maar haar intuïtie faalt niet. Zij heeft een bepaald intuïtieve aanpak – de man heeft slechts een intellectuele benadering. En de intuïtieve aanpak heeft absoluut een achterdeur om de werkelijkheid te kennen. Intellect klopt eenvoudig aan de voordeur maar niemand doet open. De achterdeur is altijd open.

Het is iets na middernacht en er wordt bij de dokter op de deur geklopt. Hij hijst zich uit bed en steekt zijn hoofd uit het raam, gluurt naar de figuur voor de deur.

"Wel?" vraagt hij.

De vrouw kijkt op en zegt, "Nee, ziek."

Zelfs in kleine woordjes zoals 'wel', functioneert een vrouw anders. Als dat eenmaal wordt begrepen dan is een soort communicatie mogelijk.

Een man gaat naar de drogist en zegt tegen de wat oudere verkoopster, "Ik wil graag tien condoms alstublieft, juffrouw."

"Weet je niet iets beters dan me te be-juffrouwen!"

"Wel zeker," antwoordt hij. "Geef me er dan maar elf."

"Nee! Nee! Honderd keer nee!" schreeuwde de duizendpoot tegen zijn vrouw, terwijl hij zijn benen kruiste.

Het is niet alleen in de mensenwereld; zelfs bij de dieren vind je over de hele wereld hetzelfde conflict aan de gang.

Oude Finkelstein wil wanhopig graag trouwen, maar heeft tot nu toe nog geen succes gehad. Tenslotte zet hij een advertentie in de plaatselijk courant. Hij krijgt bijna tweehonderd antwoorden, de meesten van mannen, die schrijven, "Je kunt de mijne krijgen."

De gewichtige doende rechter keek boos de rechtszaal in naar de zwerfster die de zaal in was gesleept op verdenking van landloperij.

“Heb je ooit een eerlijke dollar in je leven verdiend, jij nietsnut?”

“Ja, edelachtbare,” antwoordt de vrouw. “Ik heb op u gestemd bij de laatste verkiezingen.”

Geliefden zullen, tenzij zij een staat van meditatief bewustzijn hebben bereikt, niet in staat zijn te communiceren. Hun communicatie zal altijd een conflict zijn. Het zal nooit een zich één voelen zijn. De enige mogelijkheid is als beiden hun bewustzijn ontwikkelen tot een punt waar het voorbij de mind gaat, en alle conditioneringen worden achtergelaten. Het bewustzijn dat voorbij de mind gaat is niet langer mannelijk, niet langer vrouwelijk. Nu is er een mogelijkheid tot -- niet enkel conversatie -- maar een zich één voelen. Een intens begrip is mogelijk. Maar zonder meditatie, bestaat zo'n mogelijkheid niet. En duizenden jaren lang heeft de mens in deze situatie geleefd van geen communicatie en is eraan gewend geraakt -- de man is eraan gewend, de vrouw is eraan gewend. En ze denken dat er niets aan gedaan kan worden. In feite ben ik de eerste die zegt dat er iets aan gedaan kan worden. Noch Gautama Boeddha, noch Jezus, noch Mozes, noch Lao Tzu -- geen van hen hebben er zelf maar aan gedacht. Toch is het een van de grootste problemen. Elk huis is vol met dit conflict. Kinderen groeien op in de atmosfeer van deze communicatieloosheid. En natuurlijk beginnen zij dezelfde strategie te leren als hun ouders. Het is bijna alsof elke echtgenoot de vrouw in slavernij heeft gedwongen, en elke vrouw wraak heeft genomen. Ze heeft elke echtgenoot tot een pantoffelheld gedegradeerd. Het is een echte vicieuze cirkel. De man heeft de vrijheid van de vrouw weggenomen, heeft haar opleiding weggenomen, heeft haar cultuur weggenomen, heeft haar vrijheid van beweging in de maatschappij weggenomen, heeft haar financiële onafhankelijkheid weggenomen. Natuurlijk kookt ze van binnen van boosheid, door al die eeuwen heen. Het enige wat ze kon doen als een persoonlijke reactie hierop was de echtgenoot op duizend en een manier kwellen. Ze heeft haar eigen manieren uitgevonden. Als ze ongelukkig is, krijgt de echtgenoot koude thee, hij moet zijn lunch missen, of merkt op kantoor als hij zijn lunchtrommeltje opent dat er niets in zit.

Er wordt gezegd dat Akbar eens aan zijn hovelingen vroeg: “Denken jullie dat er in de hoofdstad een paar sterke mannen zijn die geen pantoffelheld zijn?”

Al de hovelingen zeiden: “Dit is beslist een erg grote hoofdstad. Er moeten toch tenminste een paar van die mensen zijn.”

Maar Birbal, de meest intelligente man van het hof, zei: “Mijn Heer, ik denk niet dat er zelfs maar één man op de hele aarde is die geen pantoffelheld is. Echtgenoot zijn betekent pantoffelheld zijn.”

De keizer was een beetje geërgerd. Hij zei: “Wat bedoel je?”

Birbal zei: “Ik bedoel precies wat ik heb gezegd. Deze hovelingen, deze grote krijgslieden, uw generaals, ze zeggen dat er misschien een paar van die mensen in de hoofdstad zullen zijn. Geen van hen heeft zijn hand opgestoken en beweerd dat hij niet onder de plak zit. Uzelf stelt deze vraag, maar kunt u uw hand opsteken en zeggen dat u geen pantoffelheld bent? En herinner uw Allah, lieg niet.”

De keizer was compleet geschokt en hij zei: “Ik kan niet liegen, dat is waar. Wat mij betreft is het waar. Mijn vrouw kwelt me. Dat is de enige plaats waar ik geen keizer meer ben. Maar deze mensen zeggen dat er ‘een paar mensen’ zijn.”

Birbal zei, “Ik ben bereid de hele hoofdstad te onderzoeken. Geef me uw twee mooie Arabische paarden. U heeft een witte, een zwarte. Ik zal deze twee paarden meenemen en op onderzoek uit gaan.”

Hij ging naar veel mensen, sterke mensen, worstelaars, professionele vechters, krijgslieden, maar zij allen zeiden ... Hij vertelde hen: “Als je kunt zeggen dat je geen pantoffelheld bent moet je mee naar het hof komen en het daar verklaren. Daarna kun je een van de paarden uitkiezen. Dit zijn de mooiste paarden in de wereld. Je zult nooit vinden, je kunt je nooit veroorloven... dit zijn de allerbeste fokpaarden. Ze zijn speciaal voor de keizer uit Arabië gebracht. Eén paard is voor jou, je kunt kiezen.” Maar ze zeiden: “We houden van paarden. Ze zien er geweldig uit, maar het spijt ons dat we niets kunnen zeggen. Als onze vrouwen te weten komen dat we verklaard hebben niet onder de plak te zitten, zullen er grote moeilijkheden zijn -- veel groter dan wat welk paard ook waard is.”

Tenslotte vond hij een tuinman, een arme man, maar een erg sterke man – bijna twee meter lang – die een kuil aan het graven was, en Birbal vroeg: “Bent u een pantoffelheld?”

Hij gaf geen antwoord, hij toonde zijn spieren die bijna van staal waren. Hij zei: “Geef me je hand.” Birbal zelf was een krijgsheer, een vechter. Hij gaf zijn hand, maar de hand van de tuinman was bijna als staal. Toen hij Birbals hand drukte, werd Birbal erg boos. Hij zei, “Laat me los. Je zult me nog doden.”

Het leek absoluut zo, want hij had zelfs niet eens geantwoord op het pantoffelheld zijn en zo, hij gaf eenvoudigweg aan: “Heb niet het lef zo’n vraag aan mij te stellen!”

Birbal zei: “Dan kun jij een van de paarden kiezen. Jij bent zeker geen pantoffelheld.”

En hij ging naar binnen om zijn vrouw te halen. Ze was een kleine vrouw, erg dun. En hij zei tegen haar: “Welk paard moet ik kiezen? – Want ik wens later geen ruzie. Jij zegt me welke kleur.”

Birbal zei: “Stop! Nu kun je helemaal niet meer kiezen. Het is over. Jij zit onder de plak.”

Maar zelfs Birbal was verbaasd hoe dit kleine vrouwtje deze reus van een man kon treiteren.

Hij kwam terug naar het hof met twee paarden en vertelde de keizer: “Er is geen enkele persoon.”

Het heeft diepe wortels in de psychologie van de man. Omdat de man zich eeuwenlang heeft misdragen ten opzichte van vrouwen, hebben vrouwen hun eigen kleine strategieën bedacht. Ze kunnen niet in opstand komen omdat ze zo afhankelijk zijn. Ze zijn verlamd, ze kunnen niet een klasse worden apart van de man zoals het proletariaat en de burgers, de armen en de rijken, die kunnen vechten en een grote revolutie hebben zoals de communisten in Rusland. Dat is niet mogelijk omdat elke vrouw verbonden is aan een enkele man, De vrouwen kunnen niet als een klasse functioneren, dus ze kunnen niet tegen de man als een klasse ingaan, maar elke vrouw apart vindt haar eigen strategie om te kwellen.

En het is erg makkelijk voor haar hem te kwellen. De fundamenteën van de strategie zijn – eerst de man compleet afhankelijk maken van haar voor zijn voedsel, voor zijn kleding, voor zijn bed, voor alles. Dit gebeurt absoluut onbewust. En als de man compleet afhankelijk van de vrouw wordt, dan als er een conflict is, krijgt hij geen voedsel ... en hij kan niet koken. En hij zal geen schone kleren krijgen want hij kan ze zelf niet wassen. Hij weet niet hoe dat moet. Hij zal geen opgemaakt bed vinden want hij heeft dat nooit gedaan. Hij weet niet hoe hij dat moet doen.

In huis beheert de vrouw zo totaal dat ze op elk moment zich kan terugtrekken en dat is genoeg. Ze hoeft niet actief iets van geweld te doen, ze kan zich gewoon terugtrekken. En de man wordt bijna een hulpeloos kind

Communiceren is mogelijk met gelijken, en communiceren is mogelijk voorbij de mind. Je zult hier met mijn mensen langzaamaan zich een communicatie zien ontwikkelen. Als hun bewustzijn zich verhoogt, zullen ze veel dingen beginnen te begrijpen die zij voordien niet in staat waren te begrijpen. Ze zullen niet slechts hun eigen onbewustheid begrijpen, ze zullen ook de onbewustheid van de vrouw begrijpen. Ze zullen niet alleen hun eigen mind begrijpen, ze zullen ook de vrouwelijke mind begrijpen en visa versa. En omdat ze beiden eraan voorbij zijn, is er een mogelijkheid tot een enorm begrip. De wereld zal alleen vrede kennen als mannen en vrouwen tot een intens begrip zijn gekomen. En met dat intense begrijpen zal er grote liefde zijn, grote compassie, grote vriendelijkheid. Het is onbetwistbaar dat het bereikt moet worden. Zonder dit kan de mens niet beschaafd worden.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Mijn spelfout van “Lolita” voor “Lokita” heeft hier voor veel verwarring gezorgd. Liefhebbers van Lolita trekken rond roepend, “Waar is mijn Lolita?” en Lokita wenst boven alles Lolita genoemd te worden, en Milarepa weet niet wie Lolita is en wie Lokita is. Dit moet dan wel een eenmalige fout zijn.

Jivan Mary, ze zeggen dat de geschiedenis zichzelf herhaalt, en geschiedenis herhaalt zich omdat de mens onbewust is. Dus hij gaat door dezelfde fout steeds weer opnieuw te maken. Ofschoon hij iedere keer besluit dat hij dezelfde fout niet weer opnieuw zal maken, het besluit blijft in zijn bewustzijn hangen. Het bereikt nooit het onbewuste, waar alle daden ontstaan. En er is geen

communicatie tussen het bewuste en het onbewuste. Er is geen brug. Ze kennen elkaar niet. Niemand heeft hen ooit aan elkaar voorgesteld. En je zult dit overal tegenkomen. Een roker besluit, dit is de laatste sigaret. Genoeg is genoeg. Ik zal niet meer roken.

En binnen twee of drie uur voelt hij zich zo ongemakkelijk, zo oncomfortabel, zo gespannen en gestrest dat hij alles over zijn besluit vergeet. Hij denkt, “een enkele sigaret meer zal me niet doden.” En dit gaat zo jarenlang door. Hij besluit, en zelfs wanneer hij het besluit neemt weet hij dat dit niet zal gebeuren; laten we het nog eenmaal proberen, misschien ... Het probleem is dat alle fouten onbewust zijn. Tenzij jouw bewustzijn diep genoeg wordt zodat het ook de bodem bereikt van jouw onbewuste, zul jij de fouten moeten herhalen.

Ik was ooit de redacteur van een dagblad. In dit kleine leven heb ik zoveel dingen gedaan. Daar werd ik bewust van wat ze noemen de ‘proeflezersblindheid’. Ik heb het zelf gezien dat de proeflezer dezelfde fout steeds weer opnieuw maakte. Het schijnt vreemd te zijn dat hij iedere keer weer hetzelfde woord mist. Er schijnt een onbewuste reden achter te zitten, dat hem tegenhoudt of hem blind maakt en hij het woord voorbijgaat zonder het echt te lezen, of het te vlug voorbijgaat. En als hij eenmaal die fout heeft gemaakt kan hij de hele passage vele keren lezen met het verkeerde woord, hij zal er eenvoudig onbewust voor worden.

Er kunnen misschien enige diepe wonden van binnen zijn. Bijvoorbeeld, een man die totaal in de liefde heeft gefaald, voor wie liefde alleen een wond in zijn wezen heeft achtergelaten, zal het woord liefde snel voorbijgaan, zonder het zich te realiseren. Hij zal opletten dat het perfect correct wordt geschreven, met de juiste spelling, maar hij zal er niet naar kijken. Hij wenst er niet naar te kijken, omdat het een wond opent. Hetzelfde is de situatie met de typiste, Jivan Mary.

Het is niet iets anders. Je kunt dezelfde fout steeds opnieuw maken omdat de mens niet bewust is, zijn hele leven is een repetitie.

Net gisteren vertelde ik je dat een man tien vrouwen trouwde. Hij was erg snel – drie maanden, vier maanden, was meer dan hij met een vrouw kon leven. Maar tenslotte merkte hij dat de tiende vrouw een vrouw was met wie hij al een keer eerder was getrouwd, hij merkte ook dat hij altijd bij dezelfde soort vrouw terecht kwam. Na drie, vier maanden had hij er genoeg van en scheidde hij, maar wanneer hij weer verliefd werd, merkt hij binnen twee, drie dagen dat, “Mijn god! Ofschoon het een andere vrouw is, ze heeft hetzelfde karakter.”

Hij weet niet dat zijn keuze van het onbewuste komt, en zijn beslissing komt van het bewuste. Ze zijn twee aparte delen van zijn wezen. Hij houdt van een bepaald soort vrouw, een bepaalde haarstijl, een zeker soort ogen, een bepaalde kleur, een bepaald gezicht, een bepaalde neus, een bepaald figuurtje. Hij is zich niet bewust waarom hij op een bepaalde vrouw valt, maar het zal altijd dezelfde vrouw zijn in een andere jurk, met een andere naam. Het is zijn keus, omdat hij de kiezer is, maar hij vindt opnieuw dezelfde soort vrouw, en dezelfde soort vrouw zal vroeg of laat hetzelfde soort karakter tonen. De man was verbaasd wat er gebeurde, maar hij was zich niet bewust dat het gebeurde vanwege zijn onbewustheid. Dit is ons hele levensverhaal. We gaan door met dezelfde fouten te maken. We moeten wel omdat we niets doen om juist de structuur van ons bewustzijn te veranderen.

Jivan Mary, het is mogelijk om niet weer dezelfde fout te maken. Maar je zult niet alleen meer bewust in het typen moeten zijn, je zult in je hele leven meer bewust moeten zijn – elk moment -- je zult meer meditatief moeten zijn. Dan wordt zelfs een fout maken moeilijk. Maar je kunt een keer een fout maken, dat is toegestaan. Twee keer kan niet. Jouw hele wezen weet dat er geen verdeling is, jouw huis is niet verdeeld; jouw huis is één, jij bent één, je bent niet gespleten. Maar waar gaan we mee door?

Met één hand maken we iets en met de andere hand vernietigen we het. En we zijn niet bewust dat ze allebei onze handen zijn. Het vraagt een enorme revolutie in je bewustzijn.

Hymie Goldberg krijgt een telefoontje van zijn advocaat: “Wat wil je als eerste horen, het slechte nieuws of het verschrikkelijke nieuws?”

“Hel,” zegt Hymie, “Geef me het slechte nieuws eerst.”

“Oké,” antwoordt de advocaat. “Het slechte nieuws is dat jouw vrouw een foto heeft gevonden die honderd duizend dollar waard is.”

“Dat is slecht nieuws?” schreeuwt Hymie. “In dat geval kan ik niet wachten om het verschrikkelijke nieuws te horen.”

“Het verschrikkelijke nieuws is,” antwoordt de advocaat, “Dat de foto van jou en jouw secretaresse is op het Miami strand!”

Een oude kippenboer is erg trots op zijn broedsel, dus als twee deftig geklede stadsheren vragen om hen te mogen zien, doet hij dat graag.

“Een zeer mooi stel kippen,” zegt een van de mannen.

“Dank u, mijnheer,” antwoordt de boer.

“En wat voert u hen?” vraagt de tweede man.

“Speciale kippenmest, geïmporteerd uit China,” Zegt de oude man trots.

“Aha!” roept de eerste man. “Precies wat we al vermoeden. Dat is illegaal. U krijgt een boete van tweeduizend dollar.”

Een maand later, twee andere goedgeklede heren verschijnen en vragen de boer wat hij aan deze prachtige kippen voert. De oude man, wijzer dan de eerste keer, zegt, “Ik geef hen gewoon stront.”

“Aha!” zeggen de mannen, “Wij zijn van de gezondheid en hygiëne departement, en wat u doet is illegaal. U krijgt een boete van tweeduizend dollar.”

Een paar weken later komt er een andere stadsmijnheer en stelt dezelfde vraag,

Deze keer haalt de boer de schouders op en zegt, “Luister, ik geef gewoon ieder vijf centen en zeg hen naar de markt te gaan en te kopen wat ze graag willen!”

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.